

sin Kraft derved, at den ikke støttes af Ministeren, det negter jeg ikke, men jeg er dog ikke absolut overbevist om, at det derfor kunde være urigtigt at sende Finantsloven tilbage. Jeg vil ikke i Diebliffet udtale nogen bestemt Mening derom, det komme vi jo først til, naar vi skulle stille Ændringsforslag og forsvare dem ved 2den Behandling — men jeg vil hævde Muligheden af at kunne gjøre det, hvis man anser det for rigtigt, og jeg kommer da ind paa den Motivering, som den ærede Minister brugte, for, at han ikke vilde stille Ændringsforslag. Han syntes dels at tage Hensyn til Regeringens almindelige Stilling og dels til dette Specielle Spørgsmaals Stilling og Tilbagevendelsens Indflydelse med Hensyn til den fornøiede Afgjørelse i det andet Thing. Jeg skal nu for det Første i Anledning af en Yttring af den ærede Landssthingsmand for 10de Kredts (Jessen) bemærke, at Lids-spørgsmaalet her forekommer mig ikke at være af stor Betydning, have vi siddet her saa længe, saa kunde vi vel ogsaa sidde her den Tid endnu, som bebyøvedes for at lade Finantsloven gaa tilbage med denne enkelte Opfordring til fornyet Overveielse. Jeg kan nemlig ikke paa nogen Maade antage, at det andet Thing, naar Finantsloven, som det nylig har vedtaget med 61 Stemmer mod 39, sendtes tilbage forandret i dette ene Punkt, kunde inddrage sig den konstitutionelle Forpligtelse at lade, hvad Thinget for Næsten har vedtaget, bestaa, og blot diskutere dette enkelte Punkt og der enten opretholde sin Mening eller forandre den. Dermed bortfalder, synes mig, de Grunde for at blive staaende ved, hvad der er vedtaget, som kunde gjøres gjældende som almindelige Regeringsgrunde, thi der synes mig fra Regeringens Standpunkt ikke at kunne være Andet at gjøre gjældende end den Betragtning, at efter de stormfulde Diskussioner, som have fundet Sted i det andet Thing, var det ikke værd at vække Stormen, men var det bedst nu at lade Lidensflaerne berolige sig og at stilles ad for at tage fat paa Spørgsmaalet igjen fra Ny om nogle faa Maanedre. Men den ærede Minister antydede tillige for sit eget Vedkommende, at det var jo usikkert, om han seirde, naar Finantsloven gik tilbage, og han frygtede for, at en Ikke-Seir eller et Nederlag kunde flade Sagen, saa at, hvad der nu stillede sig som en Opsættelse, ikke som en Opgivelse, kunde ved et nyt Votum af det andet Thing blive til en Opgivelse. Denne Betragtning af den ærede Minister kan jeg ikke lade ligge. Jeg vil indrømme, at, naar det andet Things Mæltal anden Gang afgav dette Votum, kunde det ligesom rende sig mere fast i Regtelsen af Besøbet, men hvad der foregik, vilde dog virkelig kun være en Gjentagelse af Afslaget for denne Gang, og det andet Thing vilde derved ligesaa lidt affjære sig Afgang til at give Bevillingen næste Gang, som det nu antages at have affaaet sig denne. Men dernæst vil jeg med al

Respekt for Sammenhængen mellem Rigsdagens og dens enkelte Afdelingers Afgjørelser aldrig indrømme, at et saadant enkelt Votum kan være en Opgivelse. Det kan kun være en Opgivelse, saa længe den Overbevisning holder sig i Thinget, men dette Things Indflydelse paa Sagen kan ophøre ved Valgperiodens Udløb, eller naar Regeringen skulde anse Spørgsmaalet for at være saa vigtigt, at den maatte appellere til Landets almindelige Mening ved Udskrivning af nye Valg. Jeg tror derfor, at der ikke ligger den Betydning i en fornyet Regtelse, — skøndt jeg ikke siger, at den slet ingen Betydning har —, at det skulde være absolut afgjørende for ikke at sende Finantsloven tilbage til det andet Thing til fornyet Overveielse af dette Punkt, under de to Forudsætninger, for det Første, at man her med et anstændigt Mæltal mener, at det vil være rigtigt i og for sig, at Ministeren faar den i Folkethinget ved 3die Behandling forlangte Bevilling, og dernæst, at man efter en almindelig Klogskabsberegning, som vi jo altid her maa opgjøre, tror, at der er nogen rimelig Udsigt til at opnaa et bedre Resultat ved en fornyet Prøvelse i det andet Thing. I den Henseende har jeg allerede sagt, at Sagen er noget soækket ved, hvad Ministeriet i sin Helhed og den ærede Marineminister nødvtvungen efter sin Stilling har udtalt. Man kunde jo ogsaa sige, at den bestemte Udtalelse fra en enkelt Landsthingsmand her, der har Interesse for Marinens Anliggender, om, at det var rigtigt, at der var negtet Bevilling til et større Pandersfids, kunde have nogen Indflydelse ved det andet Things Afgjørelse, hvilken Bægt dette vil faae, tør jeg ikke bedømme; men jeg har kun villet tage Ordet for at forbeholde os Retten til inden 2den Behandling at overveie, om vi vilde lade Finantsloven gaa tilbage, og dernæst har jeg ønsket at gjøre det klart, at vi ikke opgive noget af vor Egeberettigelse, fordi vi ikke kunne fremtvinge Bevillinger paa et eller andet Punkt, medens vi derimod vilde opgive det, hvis vi ikke vilde hævde vor Ret til at negte Bevillinger.

Svensson: Det gjør mig Ondt, at det ærede Medlem har saa aldeles misforstaaet mig i flere Punkter, som det lod til efter hans Tale. Det ærede Medlem ansøgte, at jeg ikke synes, at der var Grund til en større Pengebevilling til Marinen, men det har jeg aldeles ikke yttret; jeg har tværtimod beklaget, at Pengebevillingen til Marinen var bleven reduceret. Det ærede Medlem talte ogsaa om, at jeg skulde have tilraadet at bygge Træskibe, men jeg har aldeles ikke nævnt Noget om den Sag; jeg har sagt, at vore Træskibe forgik, og at der maatte noget Andet i Stedet derfor, men hvad dette Andet skulde være, har jeg aldeles ikke udtalt mig om. Naar jeg paa den anden Side har sagt, at jeg ikke fandt det saa beklageligt, at vi et Aar standsede med at bygge Pandersfids, fordi vi dog tilsidt maatte